

1) Byrszeli objął teatr we wrocławiu - właściwie bez aktorów, który w okresie „interregnum” zaangażowali się do innych teatrów. Atmosferę cenzury wrocławskiej wobec Byrszelskiego wtedy nie było -

2) Repertuar wrocławski, ale ~~był~~ ^{czy} pnieupisany? Nowatorskie „250 tysięcy”, „Nijaki”, „Dzień jego powrotu”, „Mieszczańskie”, „Nora”, „Indywidualne Wesele”, „Miechawa”, „Droga do Czarolasu”, „Jenerał Bardziej niż w noweli Spłycowy”, „Kunst mitosci”, „Ramuła”, „Don Alvaraz”, „Święty Wojciech” i jego zachowanie „Nie igra się z mitosciami”, „Trudno tu mówić o linii repertuarowej”, „6 palców”, „dwadzie”.

3) Publiczność nie chodziła do teatru. Precyzyjnie ilość spektakli 25-35, potem ^{grano} pusty widowni, do czasu następnej premiery. Do chłód dniowy (zimny!) od 700-2000 zł. Natomiast „Wojciech” sprzed kompletnie, więc nie można mówić o ignorancji publiczności -

4) Wychowankowe studium Byrszelskich byli uważane przede wszystkim aktorami od „Flanek” poznańskich, reszta tylko medobitków respektu.

5) Młodzież z klubu „Odwaga” nie ualery do przedsiębiorcy intelektualnej młodzieży Poznań

wania, a nawet wręcz przeciwnie... Ten klub
"Nawojka" był przez pewien okres czasu
zankuisty z powodu chłupajskich wybry-
ków jego członków.

- 6) Zwiększenie się frekwencji to jedna z naj-
dosadniejszych form wypowiedzenia się
publiczności.
- 7) Istnieją teatry zastępujące us to by wzrósł
im dotacje. Ale przekroczenie planowego
deficytu nie jest miernikiem wartości
artystycznych.
- 8) Byłoby do Poznania nie więcej. A z wtorku
w prasie dla nich przyjęte nie wielki, bo
zaden - nie liże "Schadenfreude" a
dla obecnej dykcji i dla krytyków mijs-
comych dnia złoda.
- 9) Byłoby zabraniać branie udziału autorom w
radiu i telewizji, ustaniast scen przez per-
cji dyrektorskiej, brał 40% do datek ze wz-
żka z udziałem, 7000 ze "organizowanie sez-
zom" (we wnieciu?) oraz ze reżyserii. Toż
pobierała gasz autorów w Poznaniu, a reżyse-
nowate w Kielcach.